

Sygn. akt I KO 12/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **R. N.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 listopada 2019 r.

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonych orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 stycznia 2010 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy orzeczenie Sądu Okręgowego w O. z dnia 3 września

2009r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania;
2. obciążyć wnioskodawcę kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

R.N. orzeczeniem Sądu Okręgowego w O. z dnia 3 września 2009 r., w sprawie sygn. akt II K (...), został uznany winnym złożenia w dniu 24 września 2007 r. niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego. Orzeczenie to utrzymał w mocy Sąd Apelacyjny w (...) orzeczeniem z dnia 21 stycznia 2010 r., sygn. akt II AKa (...).

Dnia 9 sierpnia 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo adresowane do Pierwszej Prezes Sądu Najwyższego, które, jak wynika z treści wyjaśniającego pisma R.N. z dnia 10 września 2019 r., należy traktować jako wniosek o

wznowienie postępowania. Pismo to R.N. sporządził osobiście, nie formułując w nim żadnych konkretnych przesłanek, stanowiących podstawę prawną wniosku.

Nie był to pierwszy wniosek lustrowanego o wznowienie postępowania w jego sprawie. Odnosnie braku podstaw do wznowienia postępowania lustracyjnego w stosunku do R.N. Sąd Najwyższy wypowiedział się już trzykrotnie – w postanowieniu z dnia 30 czerwca 2010 r., sygn. akt III KO 47/10, postanowieniu z dnia 11 maja 2016 r., sygn. akt III KO 126/15, a ostatnio w postanowieniu z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt III KO 20/19.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wznowienie postępowania to nadzwyczajny środek zaskarżenia, w związku z czym istnieją ściśle określone, wymienione w art. 540 k.p.k. i 540a k.p.k. przesłanki wznowienia postępowania karnego. Przesłankę taką stanowić może na przykład fakt, że w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa lub to, że po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody świadczące o błędności skazania. Jeśli w sprawie nie zachodzi żadna ze wskazanych przepisami okoliczności, nie ma podstaw do wznowienia postępowania. Podstawą, o której mowa, nie może być subiektywne poczucie skazanego, że został potraktowany niesprawiedliwie czy rozczarowanie treścią wyroku.

W złożonym przez siebie piśmie R.N. nie wskazuje na jakąkolwiek wskazaną w ustawie, merytoryczną przesłankę wznowienia postępowania. Poprzestaje na kontestacji uprzednich rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, nieznajdującego podstaw do wznowienia postępowania lustracyjnego w jego sprawie. W tym miejscu należy podkreślić, że nie można podzielić poglądu wnioskodawcy co do niekonsekwencji stanowisk prezentowanych w poszczególnych postanowieniach odmawiających wznowienia. Dokumenty wchodzące w zakres materiału dowodowego w sprawie, w szczególności zaś raport z dnia 22 kwietnia 1983 r., zawierający prośbę lustrowanego o przeniesienie z pracy w Służbie Bezpieczeństwa Komendy Rejonowej w B. do Służby Bezpieczeństwa Komisariatu Rejonowego w L., jednoznacznie świadczą o świadomości wnioskodawcy, iż pełnił służbę w SB. Przedstawione przez R.N. w kolejnych wnioskach inicjujących postępowanie wznowieniowe dowody – z których, jak słusznie zauważył wcześniej Sąd Najwyższy, niektóre (jak dowód z zeznań świadków M.O. i Z.L.) zostały już

przeprowadzone na rozprawie w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w O. - nie były w stanie wzbudzić w Sądzie Najwyższym przekonania, iż orzeczenie lustracyjne jest oczywiście niesłuszne – co uzasadnia wznowienie postępowania (por. treść art. 21 d ust 2 pkt 2 ustawy lustracyjnej).

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo procesowe nie podlega procedurze uzupełnienia jego braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku nie ogranicza się przy tym wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu „w szczególności” nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty jest na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach jako podstawy wznowienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2017 r., sygn. akt III KO 45/17, LEX nr 233802). Tym bardziej wówczas, gdy wnioskodawca nie wskazuje, na jakiej prawnej podstawie domaga się wszczęcia postępowania wznowieniowego – jak to ma miejsce w przypadku pisma R.N. z dnia 24 lipca 2019 r.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

as